

ΟΤΤΟ ΡΥΛΕ

Η ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΚΟΜΜΑΤΙΚΗ ΥΠΟΘΕΣΗ!

(1920)

I

Μαζί με την κυριαρχία της αστικής τάξης εμφανίζεται και ο κοινοβουλευτισμός. Μαζί με τα κοινοβούλια εμφανίζονται και τα πολιτικά κόμματα. Η αστική εποχή βρήκε στο κοινοβούλιο το ιστορικό πεδίο πάλης για την αναμέτρησή της με τον θρόνο και τους ευγενείς. Συγκροτήθηκε πολιτικά και διαμόρφωσε τη νομοθεσία κατά τις ανάγκες του καπιταλισμού. Όμως ο καπιταλισμός δεν είναι ομοιογενής. Τα επιμέρους στρώματα και οι διάφορες ομάδες συμφερόντων εντός της αστικής τάξης είχαν τις δικές τους αξιώσεις. Για την προώθησή τους δημιουργήθηκαν τα κόμματα, των οποίων οι αντιπρόσωποι γέμισαν τα κοινοβούλια. Έτσι το κοινοβούλιο έγινε ένα φόρουμ, ο χώρος όπου διεξήγετο η πάλη για την οικονομική και πολιτική εξουσία ανάμεσα στις δυνάμεις της αστικής τάξης. Πρώτα για την νομοθετική εξουσία και έπειτα -- στο κοινοβουλευτικό σύστημα -- και για την εκτελεστική. Όμως οι διαμάχες των κομμάτων στο κοινοβούλιο δεν είναι παρά μάχες με τα λόγια. Προγράμματα, πολεμικές στον τύπο, φέιγ-βολάν, ολομέλειες, αποφάσεις, ρητορείες από το βήμα, ψηφίσματα -- όλα λόγια. Όσο το κοινοβούλιο μετατρέπεται σε απλή αίθουσα συζητήσεων, τόσο τα κόμματα μεταβάλλονται σε μηχανές εκλογικής προετοιμασίας. Δεν είναι τυχαίο που η αρχική τους ονομασία ήταν εκλογικές ενώσεις¹.

Αστική τάξη, κοινοβουλευτισμός, και πολιτικά κόμματα αλληλοεξαρτώνται. Το ένα ανήκει στο άλλο. Τίποτα από τα παραπάνω δεν είναι νοητό δίχως τα υπόλοιπα.

Οριοθετούν την πολιτική φυσιογνωμία του αστικού συστήματος, της αστικο-καπιταλιστικής εποχής.

II

Η επανάσταση του 1848 έμεινε στην πρώτη πράξη. Κατάφερε πάντως να προτάξει το ιδανικό της αστικής εποχής: το δημοκρατικό κράτος.

Η αστική τάξη, άτολμη και αδύναμη εκ φύσεως, δεν είχε ούτε τη δύναμη, ούτε τη βούληση να πραγματοποιήσει αυτό το ιδανικό. Σκυμμένη μπροστά σε θρόνο και ευγενείς, αρκούταν να εκμεταλλεύεται οικονομικά τις μάζες και να εξευτελίζει τον κοινοβουλευτισμό.

Έτσι έγινε καθήκον της εργατική τάξη να στείλει δικούς της αντιπροσώπους στο κοινοβούλιο. Αυτοί πήραν την πάλη για δημοκρατικές διεκδικήσεις από τους προδότες αστούς. Και προπαγάνδιζαν με πάθος. Επεδίωκαν να πετύχουν νομοθετικές αλλαγές. Η Σοσιαλδημοκρατία έφτιαξε για το σκοπό αυτό ένα μίνιμουμ πρόγραμμα. Ένα

Οι σημειώσεις είναι της μετάφρασης.

¹ Wahlverein.

πρόγραμμα άμεσων αιτημάτων, κατάλληλων για την αστική εποχή. Η δράση της στο κοινοβούλιο καθοριζόταν από αυτό το πρόγραμμα. Είχε σαν στόχο, μέσα από την ανάπτυξη και ολοκλήρωση της αστικο-φιλελεύθερης τυπικής δημοκρατίας, να δημιουργήσει ένα χώρο νόμιμης δράσης και για την εργατική τάξη. Η πρόταση του Βίλχελμ Λήμπκεντ² για αποχή από το κοινοβούλιο οφειλόταν σε μια παραγνώριση της ιστορικής κατάστασης. Αν η Σοσιαλδημοκρατία επιθυμούσε να δράσει ως πολιτικό κόμμα, όφειλε να μπει στο κοινοβούλιο. Δεν υπήρχε καμιά άλλη δυνατότητα πολιτικής δράσης.

Όταν οι επαναστάτες συνδικαλιστές³ απέρριπταν τον κοινοβουλευτισμό προτάσσοντας τον αντικοινοβουλευτισμό δεν έκαναν άλλο από το να ανταποκρίνονται στην κενότητα και τη διαφθορά της κοινοβουλευτικής πρακτικής. Όμως η Σοσιαλδημοκρατία δε μπορούσε να πάρει μια τέτοια απόφαση. Θα σήμαινε ότι δρα ενάντια στις επιταγές των καιρών, ότι αποκηρύσσει την ίδια της την ύπαρξη. Κάτι τέτοιο ήταν αδύνατο για τη Σοσιαλδημοκρατία. Ήταν πολιτικό κόμμα, και η θέση του βρισκόταν στο κοινοβούλιο.

III

Ήταν κόμμα με την ιστορική σημασία της λέξης, όπως τα αστικά κόμματα, όπως το SPD και το USPD⁴. Οι ηγέτες έχουν τον πρώτο λόγο. Μιλούν, υπόσχονται, δελεάζουν, διατάζουν. Οι μάζες, όταν υπάρχουν, βρίσκονται προ τετελεσμένων γεγονότων. Πρέπει να βρίσκονται εν τάξει. Να διαδηλώνουν με βήμα σωστό. Να πιστεύουν, να σιωπούν, να πληρώνουν τη συνδρομή τους. Πρέπει να δέχονται τις εντολές και τις οδηγίες, και να τις εκτελούν.

Και πρέπει και να ψηφίζουν!

Οι ηγέτες θέλουν να μπουέ στο κοινοβούλιο. Πρέπει να πάρουν ψήφους. Οι μάζες στέκουν με μουγκή αφοσίωση και παθητικότητα, ενώ οι ηγέτες στο κοινοβούλιο διεξάγουν την υψηλή πολιτική.

Και το KPD έχει γίνει ένα πολιτικό κόμμα.

Και το KPD θέλει να μπει στη βουλή.

Η κεντρική επιτροπή του KPD ψεύδεται όταν διακηρύττει στις μάζες ότι θέλει να μπει στο κοινοβούλιο για να το τινάξει στον αέρα.

---

² Για την πολιτική θέση της Σοσιαλδημοκρατίας, αναφορικά με το Κοινοβούλιο της βορείου Γερμανίας, Β. Λήμπκεντ, 1869.

³ Στο κείμενο σκέτο "Syndikalisten". Ο όρος συνδικαλισμός και τα παράγωγά του έχουν συνήθως εκτός Ελλάδας το νόημα αυτού που ονομάζουμε "επαναστατικό συνδικαλισμό" ή "αναρχοσυνδικαλισμό". Για να μην υπάρχει σύγχυση, όπου γίνεται αναφορά σε "συνδικαλιστές" θα προστίθεται ο όρος "επαναστατικός". Κύρια διαφορά των (αναρχο-)συνδικαλιστών (FAUD) την εποχή που γράφει ο Ρύλε με το KAPD και την AAU ήταν ότι οι πρώτοι συμμετείχαν στα σωματεία επιδιώκοντας να τα ριζοσπαστικοποιήσουν, ενώ οι δεύτεροι καλούσαν σε μαζική έξοδο από τα σωματεία και συγκρότηση ανεπίσημων (νομικά μη-αναγνωρισμένων) εργατικών επιτροπών/συνελεύσεων.

⁴ *Ανεξάρτητο Σοσιαλδημοκρατικό Κόμμα Γερμανίας*. Ιδρύθηκε τον Απρίλιο του 1917 ως αριστερή διάσπαση του SPD. Η οργάνωση Σπάρτακος, πριν ιδρύσει μαζί με τους Διεθνείς Κομμουνιστές (IKD) και τους Αριστερούς Ριζοσπάστες (Linksradikalen) της Βρέμης το KPD (Ιανουάριος 1919), συμμετείχε στο USPD. Η πολιτική του USPD ήταν κεντρώα ("κεντριστική"): συμμετείχε όποτε μπορούσε σε κυβερνήσεις (στις εκλογές του 1920 θα κερδίσει το 20% των ψήφων), προσπαθώντας παράλληλα να συγκρατήσει τη βάση του μέσα στα πλαίσια της νομιμότητας. Άλλοτε συνεργάζεται με τους σοσιαλδημοκράτες και άλλοτε με το KPD. Το Δεκέμβριο του 1920 η πλειοψηφία του USPD ενώνεται με την κεντρώα και δεξιά πτέρυγα του KPD (οι αριστεροί είχαν ήδη φύγει για να συγκροτήσουν το KAPD) σχηματίζοντας το VKPD. Το εναπομείναν USPD θα επανενωθεί με το SPD το 1924.

Ψεύδεται όταν τις διαβεβαιώνει ότι στο κοινοβούλιο δε θα πραγματοποιήσει θετικό κοινοβουλευτικό έργο.

Ούτε μπορεί, ούτε και θέλει να ανατινάξει το κοινοβούλιο!

Και μπορεί, και θέλει να πραγματοποιήσει "θετικό έργο"! Γι' αυτό ζει!

Έχει γίνει ένα κοινοβουλευτικό κόμμα, σαν τα άλλα κόμματα.

Ένα κόμμα συμβιβασμών, ομορτοτισμού, κριτικής, πάλης με τα λόγια.

Ένα κόμμα που έχει πάψει να είναι επαναστατικό.

IV

Δείτε:

Το KPD επιστρέφει στη βουλή. Αναγνωρίζει τον επίσημο συνδικαλισμό. Υποκλίνεται στο δημοκρατικό σύνταγμα. Πιάνει φιλίες με τις δυνάμεις της εξουσίας. Τοποθετεί εαυτόν στο πεδίο του πραγματικού συσχετισμού δυνάμεων. Συμμετέχει έμπρακτα στην εθνική και καπιταλιστική αναδιοργάνωση.

Ποια η διαφορά με το USPD;

Και το KPD ασκεί κριτική αντί να απορρίπτει. Ασκεί αντιπολίτευση αντί να κάνει επανάσταση. Συμπεριφέρεται αντί να πράττει. Κουβεντιάζει αντί να μάχεται.

Επομένως έχει πάψει να αποτελεί μια επαναστατική κομμουνιστική οργάνωση.

Έχει γίνει ένα σοσιαλδημοκρατικό κόμμα. Μόνο σε λεπτές αποχρώσεις διαφέρει από τους Σάιντεμαν⁵ και Ντόμιγκ⁶.

Είναι το USP σε νέα έκδοση.

Μαζί με τα κόμματα των Σάιντεμαν και Ντόμιγκ, και το KPD γίνεται ένα καθεστωτικό κόμμα.

Και αυτό θα είναι το τέλος του!

V

Υπάρχει μια ελπίδα για τις μάζες: η αντιπολίτευση!⁷

Αυτή η αντιπολίτευση δεν αναχωρεί για το στρατόπεδο της αντεπανάστασης!

Τι μπορεί να κάνει; Τι κάνει ήδη;

Ανασυντάσσεται, συγκροτείται σε πολιτική οργάνωση. Έπρεπε να το κάνει αυτό;

Τα πολιτικά ωριμότερα, τα πιο αποφασισμένα, τα πιο επαναστατικά, τα πιο ενεργά στοιχεία έχουν το καθήκον να συγκροτούνται ως φάλαγγα της επανάστασης. Δεν μπορούν να επιτελέσουν το καθήκον τους παρά ως φάλαγγα, δηλαδή ως κλειστός

⁵ *Phillipe Scheidemann* (1865-1939). Ηγετικό στέλεχος του SPD. Στις 9 Νοεμβρίου, αν και οι Σοσιαλδημοκράτες είχαν αρχικά σκοπό να υποστηρίξουν ένα καθεστώς συνταγματικής μοναρχίας, παίρνει την πρωτοβουλία και διακηρύσσει τη "Δημοκρατία" από ένα μπαλκόνι του Ράιχσταγκ, φοβούμενος ότι αν δεν το κάνει τα πράγματα θα ξεφύγουν από κάθε έλεγχο. Ο Λήμπκνεχτ θα διακηρύξει την "Εργατική Δημοκρατία" από ένα άλλο μπαλκόνι μερικές ώρες αργότερα.

⁶ *Ernst Däumig* (1866-1922). Ηγετικό στέλεχος του USPD, συμμετείχε στη πτέρυγα που ενώθηκε με το KPD.

⁷ Ο Ρύλε αναφέρεται στο KPD-O (KPD-*Opposition*), το οποίο συγκροτήθηκε αρχικά ως εσωτερική αντιπολίτευση, λόγω της στάσης του KPD κατά το πραξικόπημα του Καππ (13-17 Μαρτίου, 1920) και την εξέγερση της Ρουρ που ακολούθησε. Από το KPD-O προέκυψε το KAPD.

σχηματισμός. Είναι η ελίτ του επαναστατικού προλεταριάτου. Η αποφασιστικότητά της της δίνει δύναμη. Και βάθος στην αντίληψη. Μπροστά στα αναποφάσιστα και αμφιταλαντευόμενα άτομα η πρωτοπορία του προλεταριάτου εμφανίζεται ως θέληση για δράση. Την αποφασιστική στιγμή σχηματίζει το μαγνητικό κέντρο κάθε δραστηριότητας.

Είναι μια πολιτική οργάνωση.

Αλλά όχι ένα πολιτικό κόμμα.

Δεν είναι κόμμα με την παραδοσιακή σημασία.

Η ονομασία Κομμουνιστικό Εργατικό Κόμμα είναι το έσχατο -- και σύντομα περιττό -- υπόλειμμα μιας παράδοσης, που δυστυχώς δε γίνεται να σβηστεί μονομιάς, τώρα που αντίθετα με την εποχή που ήταν ζωντανή αποτελεί μια απαρχαιωμένη ιδεολογία.

Όμως αυτό το τελευταίο υπόλειμμα σύντομα θα χαθεί.

Η οργάνωση της κομμουνιστικής πρωτοπορίας δεν μπορεί να γίνει ένα κόμμα σαν τα άλλα, αν δε θέλει να καταστραφεί. Αν δε θέλει να έχει τη μοίρα του KPD.

Πέρασε η εποχή των ιδρύσεων κομμάτων, επειδή πέρασε η εποχή των κομμάτων γενικά.

Το KPD είναι το τελευταίο κόμμα -- η χρεοκοπία του είναι η πιο ατιμωτική, το τέλος του το πιο άδοξο, δίχως καμία αξιοπρέπεια.

Όμως τι γίνεται με την αντιπολίτευση;

Τι γίνεται με την επανάσταση;

VI

Η επανάσταση δεν είναι κομματική υπόθεση. Και τα τρία σοσιαλδημοκρατικά κόμματα τρέφουν την αυταπάτη ότι η επανάσταση είναι κομματική τους υπόθεση: διακηρύσσουν ότι νίκη του κόμματος είναι νίκη της επανάστασης.

Η επανάσταση είναι πολιτική και οικονομική υπόθεση ολόκληρου του προλεταριάτου.

Μόνο το προλεταριάτο ως τάξη μπορεί να πραγματοποιήσει την επανάσταση μέχρι τη νίκη.

Όλα τα άλλα είναι αυταπάτες, δημαγωγία, πολιτικός τσαρλατανισμός.

Είναι ζήτημα συγκρότησης του προλεταριάτου ως τάξη, ζήτημα εξαπόλυσης της επαναστατικής δραστηριότητας. Στην ευρύτερη δυνατή βάση, στα ευρύτερα δυνατά πλαίσια.

Για αυτό πρέπει οι προλετάριοι που είναι έτοιμοι για επαναστατικό αγώνα, ανεξάρτητα από πιο χώρο προέρχονται, να σχηματίσουν σε χώρους εργασίας και επιχειρήσεις επαναστατικές εργοστασιακές επιτροπές, ενωμένες στο πλαίσιο της Γενικής Ένωσης Εργατών⁸.

---

⁸ AAU (Allgemeine Arbeiter Union). Ιδρύθηκε το Φεβρουάριο του 1920. Αποτελούνταν από επιτροπές βάσης (εργοστασίων, χώρων εργασίας, ανέργων κλπ). Ένας από τους όρους ένταξης στην AAU ήταν η αποδοχή της "δικτατορίας του προλεταριάτου". Η AAU συνεργάστηκε με το KPD όσο αυτό είχε αντικοινοβουλευτικές και αντισυνδικαλιστικές θέσεις, και στη συνέχεια με το KAPD. Έφτασε στην ακμή της το χειμώνα του 1921 με πάνω από 100.000 μέλη. Το Οκτώβριο του 1921 διασπάστηκε σε AAU και AAU-E (Einheitsorganisation). Η πλειοψηφική AAU-E (στην οποία θα συμμετάσχει και ο Ρύλε) απέρριπτε όχι μόνο τη μορφή-συνδικάτο αλλά και τη μορφή-κόμμα, και προέτασε το μοντέλο της ενωτικής (ή ενιαίας) επαναστατικής οργάνωσης: μία οργάνωση τόσο για το "οικονομικό" (άμεσες διεκδικήσεις, πάλη στο χώρο εργασίας) όσο και το "πολιτικό" (ένοπλη πάλη, επανάσταση, κομμουνισμός) πεδίο. Μετά το

Γενική Ένωση Εργατών: δεν υπάρχει για να συμπεριλάβει τον κάθε πικραμένο, δεν είναι μια ανάκατη σαλάτα, ένα συνονθύλευμα. Είναι η σύμπραξη όλων των στοιχείων που είναι έτοιμα για την επανάσταση, και δέχονται την αναγκαιότητα των συμβουλίων και της δικτατορίας.

Είναι ο επαναστατικός στρατός του προλεταριάτου.

Η Γενική Ένωση Εργατών ριζώνει στις επιχειρήσεις και αναπτύσσεται κατά παραγωγικό τομέα, από τα κάτω προς τα πάνω, στη βάση της σύμφωνα με το ομοσπονδιακό μοντέλο, στις ανώτερες βαθμίδες της κατά το σύστημα των επαναστατικών αντιπροσώπων βάσης⁹. Μεγαλώνει από τις ίδιες τις εργαζόμενες μάζες. Κατά συνέπεια η ΑΑΥ, σαρξ εκ της σαρκός του προλεταριάτου, ισχυροποιείται από τη δράση των μαζών· εμψυχώνεται από την καυτή ανάσα της επανάστασης.

Δεν ιδρύθηκε από ηγέτες.

Δεν πρόκειται για ένα επινοημένο κατασκευάσμα.

Δεν είναι πολιτικό κόμμα να φλυαρεί στη βουλή και να έχει έμμισθα μεγαλοστελέχη.

Δεν είναι συνδικάτο.

Είναι το ίδιο το επαναστατικό προλεταριάτο.

VII

Τι θα κάνει τώρα το ΚΑΡΔ;

Θα δημιουργεί επαναστατικές εργοστασιακές επιτροπές.

Θα προπαγανδίζει την Γενική Ένωση Εργατών.

Θα συγκροτήσει, από επιχείρηση σε επιχείρηση, από οικονομικό τομέα σε οικονομικό τομέα, τους πυρήνες των επαναστατικών μαζών, προετοιμάζοντάς τες για την επίθεση, δίνοντάς τες δύναμη για τον αποφασιστικό αγώνα, μέχρι κάθε αντίσταση του καταρρέοντος καπιταλισμού να μπορεί να κατανικηθεί.

Θέλει να κάνει τις αγωνιζόμενες μάζες, απελευθερώνοντάς τες από φιλόδοξες και προδοτικές ηγεσίες, να αποκτήσουν εμπιστοσύνη στις δικές τους δυνάμεις, κάτι που αποτελεί προϋπόθεση για κάθε νικηφόρο αγώνα.

Και, με τη Γενική Ένωση Εργατών, ξεκινώντας από τις επιχειρήσεις, προχωρώντας σε ολόκληρους τους οικονομικούς τομείς, και καλύπτοντας τέλος όλη τη χώρα, θέλει να δώσει μια στέρεη μορφή στο κομμουνιστικό κίνημα.

Το νέο κομμουνιστικό "κόμμα" δεν είναι κόμμα.

Όμως είναι -- για πρώτη φορά -- κομμουνιστικό.

Η καρδιά και ο νους της επανάστασης!

VIII

Ας μιλήσουμε πιο συγκεκριμένα για αυτή τη διαδικασία:

Μια επιχείρηση απασχολεί 200 εργάτες. Ένα μέρος τους ανήκει στην ΑΑΥ, και την προπαγανδίζει, στην αρχή χωρίς επιτυχία. Όμως στον επόμενο αγώνα, που φυσικά θα

τέλος της επαναστατικής περιόδου 1917-1923 και οι δυο ΑΑΥ, όπως και το ΚΑΡΔ, μεταβλήθηκαν σε ολιγομελείς σέκτες.

⁹ *Obleute*. Πρόκειται για τους "shop stewards".

αποκηρυχθεί από τα σωματεία, η κατάσταση αλλάζει. Αμέσως 100 εργάτες μπαίνουν στην AAU. Οι 20 είναι κομμουνιστές, οι υπόλοιποι του USP, επαναστάτες συνδικαλιστές, ανένταχτοι. Στην αρχή οι εργάτες εμπιστεύονται περισσότερο το USP. Η πολιτική του κυριαρχεί στον αγώνα που διεξάγεται στην επιχείρηση. Όμως όσο περνά ο καιρός, τόσο η πολιτική του αποδεικνύεται λαθεμένη, αντεπαναστατική. Στους εργάτες χάνεται το αίσθημα εμπιστοσύνης προς αυτό. Επικρατεί η πολιτική των κομμουνιστών. Από 20 γίνονται 50, 100, και περισσότεροι. Η κομμουνιστική ομάδα κυριαρχεί πολιτικά σε ολόκληρη την επιχείρηση, κυριαρχεί στην τακτική της Ένωσης, δίνοντας στον αγώνα στόχους επαναστατικούς. Αυτό που συμβαίνει στο επίπεδο της επιχείρησης συμβαίνει και σε ευρύτερη κλίμακα. Η κομμουνιστική πολιτική εξαπλώνεται επιχείρηση την επιχείρηση, τομέα τον τομέα. Επικρατεί, καταχτά την ηγεσία, γίνεται το σώμα, ο νους, η ιδέα που καθοδηγεί.

Το νέο κομμουνιστικό κίνημα -- μέσω του συστήματος των συμβουλίων -- συγκροτείται από τους πυρήνες των κομμουνιστικών ομάδων στις επιχειρήσεις, από τις νησίδες των κομμουνιστικών μαζών στους διάφορους τομείς της οικονομίας.

Άρα... προτάσσουμε μια "επαναστατικοποίηση" των σωματείων, μια "αναδιοργάνωση"; Και πόσο θα κρατήσει αυτή η διαδικασία; Ένα χρόνο; Μια δεκαετία; Ίσως μέχρι το 1926;

Σε καμία περίπτωση!

Στόχος μας δεν είναι να διαλύσουμε τον πήλινο γίγαντα των κεντρικών σωματειακών ενώσεων με τα 7 εκατομμύρια μέλη, να τον ρίξουμε κάτω, και να τον ξαναστήσουμε με άλλη μορφή.

Στόχος μας είναι, να πάρουμε στα χέρια μας τις επιχειρήσεις που είναι αποφασιστικής σημασίας για την κοινωνική παραγωγική διαδικασία, και κατά συνέπεια αποφασιστικής σημασίας για την έκβαση της επαναστατικής πάλης -- και να τις χρησιμοποιήσουμε σαν μοχλό. Με τον οποίο θα φέρουμε τα πάνω κάτω στον καπιταλισμό, σε ολόκληρες επιχειρήσεις, σε ολόκληρους οικονομικούς τομείς.

Εκεί που η ετοιμότητα για δράση μιας μόνο αποφασισμένης εργοστασιακής οργάνωσης ξεπερνά σε αποτελεσματικότητα μια ολόκληρη γενική απεργία.

Εκεί που ο Δαβίδ των επιτροπών βάσης ρίχνει κάτω νεκρό τον Γολιάθ της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας.

IX

Το KPD έχει πάψει να αποτελεί την ενσάρκωση του κομμουνιστικού κινήματος στη Γερμανία.

Μπορεί να επικαλείται όσο θέλει τον Μαρξ, τον Λένιν, τον Ράντεκ. Δεν είναι παρά το τελευταίο τμήμα του ενιαίου μετώπου της αντεπανάστασης.

Σύντομα θα εμφανιστεί με χάρη, σε σύμπνοια με το SPD και το USPD, να συμμετέχει στο μέτωπο ενότητας της "καθαρά σοσιαλιστικής" κυβέρνησης. Η εγγύηση που δίνει ότι θα αποτελέσει μια "νομοταγή αντιπολίτευση" στα κόμματα που πρόδωσαν και έσφαξαν εργάτες δεν είναι παρά το πρώτο βήμα. Η αποκήρυξη του επαναστατικού αγώνα μέχρις εσχάτων ενάντια σε Έμπερτ και Κάουτσκυ (Ρότε Φάνε, 21^η Μαρτίου του 1920) σημαίνει σιωπηρή συμμαχία μαζί τους.

Έμπερτ-Κάουτσκυ-Λέβι.

Το έσχατο στάδιο του παρακμάζοντος καπιταλισμού.

Η έσχατη "χείρα βοήθειας" προς την αστική τάξη της Γερμανίας.

Το τέλος.

Το τέλος λοιπόν, των κομμάτων. Της πολιτικής τους. Των εξαπατήσεών τους. Των προδοσιών τους.

Η νέα αρχή, το κομμουνιστικό κίνημα.

Το κομμουνιστικό εργατικό κόμμα.

Οι επαναστατικές εργοστασιακές επιτροπές, ενωμένες στη Γενική Ένωση Εργατών.

Τα επαναστατικά συμβούλια.

Η επαναστατική συνδιάσκεψη των συμβουλίων.

Το επαναστατικό καθεστώς των συμβουλίων.

Η κομμουνιστική δικτατορία των συμβουλίων.